

EROTIKA

Ciril Zlobec

1

Skoz usta uradnikov ti bog odmeril
je le pravico njive in semena.
Po hostah in temi te vlačí človek,
požigajoč za sabo vse sledove.

A jaz, ne bog ne človek, komaj grešnik,
ti slep sledim, da kratka pot življenja
me ne bi zmedla. In tako sem, slepec,
povzpél se na najvišjo goro sreče.

2

Težak korak sledil je svojemu odmevu
in vse teže in teže ga dohajal.
Stopinja brezodmevna je pred njim bežeč
začudena v njegovi sledi se znašla.

Ali pa je obstal utrujeni korak,
ki ni več dohiteval svojega odmeva?
Zdaj ne vesta, kdo koga je dohitel:
ta, ki je bežal, ali ta, ki je obstal?

3

Črn konj se je izgubil v črni noči.
Bel konj se je izgubil v belem dnevu.
V večernji zarji srečata se prvokrat,
v jutranji zarji se zaljubita.

Beli črnemu z vratu odpoljubi črno noč.
Črni belemu z vratu odpoljubi beli dan.
Beli odpelje črnega skoz črno noč.
Črni odpelje belega skoz beli dan.

4

Skrivaj sem včasih se potopil ti v skrivnost,
da bi odkril, kaj skriva se na njenem dnu,
in videl tvoj obraz za mrežo čudnih senc,
da nisem vedel, če se joče ali smeje.

Če zdaj kdaj sklonim se nad to globino, svoj
obraz odkrijem v njej, in ko ves zmeden
se navzgor ozrem, se tvoj smehlja mi z vrha,
kot bi zalotil me v nečedni otroški igri.

5

Pozabil sem, kaj sem ti hotel reči.
A beseda ni umrla, v meni blodi
kot jetnik, ki si ga osvobodil ječe,
a si v prostost pozabil mu odpreti.

Ti, ki tega ne veš, pred vrati čakaš,
kot čakamo pred vrati ječe, vdano.
O, moram, moram se je spomniti,
saj ti že dolgo, dolgo čakaš nanjo.

6

Nov trenutek. Spet vse novo.
Treba se bo zbrati, treba se bo zbrati.
To ni nadaljevanje od včeraj.
Tudi nov začetek ni. To je ves danes.

Spet vse novo. Nov trenutek.
Včeraj — ni več, jutri — ni še, danes — midva.
Treba se bo zbrati, treba se bo zbrati,
saj bo danes vsak hip nepomembni včeraj.

7

Po silovitosti spopada veva,
 da sva nemara le bila bojevnika.
 A nisva se utrudila v boju,
 le boj se neopazno je polegel.

Ker pa po boju nekaj vendarle ostane,
 a za nama ni poraza niti zmage,
 to, kar je, ni plen, ki bi si ga delila,
 a nekaj je, kar naju vse bolj družī.

8

Dve nogi sta se med sedenjem zaljubili
 in zaljubljeni se napotili v svet.
 In ko že dolgo dolgo hodita, opazita,
 da ni več vse tako, kot je bilo.

Druga drugi očita, da spet prehiteva.
 Druga drugo zbada, da spet zaostaja.
 In dolgo se, vso pot, prepirata,
 a čisto vštric nikoli več ne moreta.

9

Kot bog, po svoji podobi in sličnosti
 se kleševa in gneteva drug drugega.
 A nama ni, kot bogu, le do sličnosti,
 midva želiva si popolnosti podobe.

Šele ko bosta si podobi čisto enaki
 in nama bo zmešalo se do kraja,
 ker se od enakosti ne bova več ločila,
 bova prvokrat zares ljubimca božja.

Dve drevesi rasli sta v bližini,
 drugo drugega vse bolj se bali,
 v strahu vse bolj vzpenjali se kvišku
 k zraku, soncu in sinjini.

Potem so srečale se njune korenine
 in zdaj nič več ne vzpenjata se kvišku.
 V temi pod zemljo zdaj nesramežljivo
 uživata v objemu korenin.

Dve svetli sonci dolgo sta krožili,
 svetlobo le pršeč okoli sebe,
 ves čas predaleč drugo od drugega,
 da bi bili kaj več kot le svetloba.

Potem pa sta zašli s poti in se srečali,
 drugo od svetlobe drugega oslepeli
 in prvikrat odkrili ogenj v sebi.
 Dve črni senci zdaj temno gorita.

Ne samo to, kar je skrivnost ostalo,
 tudi kar bilo je tisočkrat že razvozlan,
 postaja spet in spet skrivnost. Dokaz:
 Teh tisočkrat, namesto enkrat za vselej.

Ker pa sva vsaj enkrat, od teh tisočkrat,
 pogledala v skrivnost ljubezni tudi midva,
 z manj obupa butava zdaj ob skrivnost življenja:
 Iz roda v rod? Ali samo: Iz rojstva v smrt?

(Iz zbirke Pesmi jeze in ljubezni,
 ki bo te dni izšla pri založbi Lipa v Kopru)